

1

WOENSDAGAVOND, BEVERLY HILLS, LOS ANGELES

Er zijn vele redenen waarom hij moordt. Waarom hij nu weer op het punt staat te moorden.

Het is een behoefte. Een hunkering. Een schrijnende, knagende dwangmatigheid. Net als seks. Als hij het niet aan het doen is, dan denkt hij erover. Fantaseert hij erover. Maakt hij plannen. Repeteert hij het. Moorden is voor hem even noodzakelijk en onontkoombaar als ademen. Maar dan lekkerder. Gedenkwaardig.

Dit wordt een makkie. Perfect. De beste tot nog toe. Dat zijn de ongedoden altijd. Zo noemt hij ze. Niet de levenden. Niet het volgende slachtoffer.

De ongedoden.

Een stille buurt. Een vrouw die alleen woont. Eentje die niet eens doorheeft dat hij haar leven en haar huis in is geslopen terwijl zij in die mooie achtertuin bezig was.

Hij heeft uren liggen wachten, onopgemerkt als een hond op zijn favoriete verstopplek. Hij spitst zijn oren terwijl hij haar geluiden volgt door het verduisterende huis. Zijn steelse geest stelt zich al haar bewegingen voor.

Er klinkt een zacht gekletter – ze ruimt haar eenpersoonsmaaltijd af.

Een zachte *bons* – de vaatwasser die dichtgaat.

Getinkel. IJsklontjes uit de dispenser boven in de hoge vriezer bij de keukendeur. Een glas water om mee naar bed te nemen.

Klik, klik, klik. Ze doet het licht uit. Deuren die dichtgaan.

Bons, bons. Bons, bons. Voetstappen. Ze komt de trap op, met zware tred. Ze wil alleen nog maar in haar grote, zachte bed liggen en slapen.

Een zachte *klik*. Een bedlampje verwarmt de grote slaapkamer met een botergele gloed.

Stromend water. Een douche. Stevig en warm. Een warm bad om schoon haar bed in te gaan.

Fris voor de dood.

Hij wacht. Telt de seconden en de minuten af. Zevenhonderdtwintig seconden. Twaalf lange minuten. Nu het gezoem van een föhn. Je kunt maar beter niet met nat haar naar bed gaan. Heel ongezonder. Ge-

prevel van de televisie. Muziek. Een film. Het nieuws. Ze zapt. Op zoek naar iets om haar af te leiden van de ontberingen van haar dag. De *Tonight Show*. *Conan*. *House*.

Klik. Knetterende ruis op het plasmascherm.

Stilte.

Een laatste *klik*. Het lampje.

Donker.

Daar ligt hij. Onder het bed. Hij geniet van de zachte nagalm van de laatste geluiden – als een stukje van een hostie dat op de tong uiteenvalt.

Algauw hoort hij het fluiten van haar ademen, amper hoorbare zuchten die opkomen als het zachte licht van de dageraad. De slaap bereidt haar behoedzaam op God en hem voor. Hij rolt uit zijn schuilplaats. Langzaam. Gracieus. Voorzichtig. Een dodelijk dier dat uit zijn dekking komt. Naakt in het wild. Dat zijn prooi nadert. Trillend van verwachting.

Hij legt zijn ene hand om haar keel en de andere over haar mond. Haar ogen schieten geschrokken open. Hij kijkt glimlachend op haar neer en fluistert: ‘*Dominus vobiscum* – de Heer zij met u.’

2

DONDERDAGOCHTEND, MANHATTAN BEACH, LOS ANGELES

Het is november maar in de duinen is het nog steeds 32 graden. Dat heb je soms zo in Californië. Een gouden herfst om een slechte zomer goed te maken. Nic Karakandez, een dertigjarige rechercheur bij Moordzaken, maakt een zonneklep van zijn rechterhand en kijkt met zijn blauwgrijze ogen samengeknepen naar de schitterende stromingen van de Stille Oceaan. In zijn vaalblauwe spijkerbroek en zijn zwarte leren bomberjack is hij duidelijk zichtbaar boven op de zandheuvels.

Hij kijkt goed en ziet meer dan alle anderen. In elk geval meer dan het zandige lijk waar de patholoog-anatoom en de technische recherche zich overheen buigen. Veel meer dan de deinende hoofden van zwemmers die er zich vanuit het water aan vergapen.

Nic ziet de toekomst.

Over een maand, om precies te zijn. Zijn boot die het ruime sop kiest, de wind die de zeilen doet bollen, een paar hengels die over de achterplecht hangen en een tijd dat klussen zoals dit jammerlijke aangespoelde lijk niet meer zijn dan verre herinneringen.

‘Nic! Kom als de sodemieter hier.’

Er is maar één vrouw ter wereld die zo tegen hem spreekt. Hij laat zijn hand zakken en tuurt naar zijn collega en baas, inspecteur Mitzi Fallon. ‘Ik kom – momentje.’

De negenendertigjarige moeder van twee kinderen staat twintig meter verderop, in een kuil in het zachte Californische zand. ‘Hé, ouwe reus – ben jij die snelle moordagent die ik heb opgeleid of verwar ik je met een drievingerige luiaard?’

Hij schiet in de lach. ‘Ik ben die snelle moordagent, mevrouw. Wat is een *drievingerige luiaard* eigenlijk?’

‘Een zoogdier met een korte nek en een dikke reet. Het bestaat al zestig miljoen jaar en slaapt het merendeel van zijn tijd.’

‘Was het maar waar.’

Mitzi zit hem al op zijn huid sinds zijn eerste dag bij de politie, meer dan vijf jaar geleden. Hij loopt met haar mee in de richting van het fladderende lint tien meter van de branding van de oceaan. Spoedig zal de plaats delict verdwenen zijn. Weggespoeld door Vrouwe Vloed, die oeroude medeplichtige aan zovele moorden.

Ze tonen hun penning aan de agenten in uniform die daar wachtlopen, trekken overschoenen aan en gaan naar de patholoog-anatoom, Amy Chang, een Chinese van de tweede generatie die arts is en een stel hersenen heeft ter grootte van de staatsschuld.

‘Goeiemiddag, dokter,’ zegt Mitzi joviaal. ‘Is er een kans dat die arme dame van jou een natuurlijke dood is gestorven? Ik moet vanavond naar een voetbalwedstrijd.’

De patholoog-anatoom kijkt niet op. Ze kent hen allebei goed. Maar al te goed. ‘Daar ziet het niet naar uit. Tenzij je het normaal vindt om met al je kleren aan te gaan zwemmen nadat er net twee tanden bij je zijn getrokken, een oog van je is uitgerukt en je keel is doorgesneden.’

‘Wauw, wat een slordige tandarts,’ voegt Mitzi daaraan toe. Nic buigt zich over het stoffelijk overschot.

‘Obama heeft heel wat uit te leggen. Hij had zich nooit met de gezondheidszorg moeten bemoeien.’

‘Maar hij heeft wel Bin Laden te pakken gekregen – dat geeft hem wat mij betreft een vrijbriefje.’

Amy kijkt op en schudt haar hoofd met gespeelde verontwaardiging. ‘Hebben jullie grappenmakers dan geen greintje respect voor wat hier aan de hand is?’

Nic kijkt haar aan. Er slaat een vonk over tussen hen. Een klein vonkje, maar het is er wel. Hij blaast het uit voordat ze zelfs maar met haar ogen kan knipperen. ‘Bakken vol,’ zegt hij. ‘We weten het alleen goed

te verbergen. Galgenhumor is de enige manier die wij kennen om ons tere gemoed te beschermen.'

Amy neemt hem van top tot teen op. 'Eerder jullie zieke géést.'

De rechercheur laat iemand van de technische recherche het zand afspeuren naar resten die van het stoffelijk overschot afkomstig kunnen zijn en begraven of vertrapt zijn geraakt. Ze loopt om het lijk heen en staart er vanuit verschillende hoeken naar, alsof het een modern kunstwerk is waarvan de betekenis nog niet duidelijk is. 'Had ze een identiteitsbewijs bij zich?'

'Niets,' zegt Amy. 'Je wist toch wel dat je niet zó veel mazzel zou hebben?'

'Ik hoopte het alleen maar.' Mitzi loopt er nogmaals omheen, langzamer ditmaal. Ze gaat op haar hurken zitten om de handen en voeten van het slachtoffer te bestuderen. 'Enig idee hoe lang ze in het water heeft gelegen?'

Amy kijkt weer op. 'Kom op, Mitzi. Ik moet haar lichaamstemperatuur en het getij nog verifiëren – je bent veel te vroeg voor een beleefd antwoord.'

Amy duwt een thermometer door de oogkas in de hersenen. Die zal haar het tijdstip van overlijden vertellen met een marge van zo'n drie uur. Ze kijkt op naar de aanzwellende en wegebbende branding naast haar. Als ze een getijdenskundige heeft geraadpleegd, zal ze een goed idee hebben waar en wanneer het slachtoffer aan haar einde is gekomen. Ze noteert de lichaamstemperatuur, knipt de vingernagels en doet die in een zakje.

Mitzi hangt nog steeds over haar heen, en Amy voelt zich verplicht om de diender iets te vertellen. 'Ze heeft enkele uren in het water gelegen, nog geen dag. Daar zul je het voorlopig mee moeten doen.' Ze staat op, veegt wat zand van zich af en gebaart naar twee broeders die hebben staan wachten met een lijkzak van de marine, het soort waar water uit kan stromen maar dat eventueel bewijsmateriaal binnenhoudt. 'Oké, pak haar maar in.'

'Wat voor gek heeft dit kunnen doen?' Nic kijkt onderzoekend naar het rauwe, verminkte vlees.

'Dat is duidelijk.' Amy trekt haar paarse rubberhandschoenen uit en klikt haar metalen koffertje dicht. 'Een levensgevaarlijke gek – weet je wel, het type dat het al eerder heeft gedaan en het binnenkort allemaal nog een keer zal doen.'

Bij de eettent in het winkelcentrum is het een chaos. Winkelpubliek en kantoorpersoneel verdringen zich als vee bij de voederbakken. Gestreste obers blaffen bestellingen in de bedompte lucht en zwaaien met gelabelde kassasleutels.

Een jonge man van halverwege de twintig met een olijfkleurige huid, donker haar en nog donkerder ogen wacht geduldig in de drukte. Een eiland van kalmte in een kolkende rivier van onmenselijke lomphheid. Onaangedaan wacht hij op zijn beurt, om dan te betalen voor misosoep, een bakje sushi en zwarte koffie. Door dit dieet is hij eerder dun dan gespierd – mager, als je hem aardig wilt beschrijven – te klein en te schriel voor vrouwen die graag aan breedgeschouderde mannen hangen. Het heeft hem ook de bijnaam ‘Vissenkop’ bezorgd in de werkplaats waar hij werkt.

‘Zal ik u helpen?’ Hij zet snel stoelen en tafels opzij, zodat een oude man de rolstoel van zijn vrouw door de chaos van de eettent kan duwen en hun blad met eten op een vrije plek kan neerzetten.

‘Heel aardig van u.’ De oude man knikt dankbaar terwijl ze gaan zitten.

‘Geen probleem, graag gedaan.’ Hij brengt zijn eigen lunch naar een tafel een paar meter verderop. Hij lacht naar het stel terwijl hij met eetstokjes hete wasabipasta door de sojasaus roert, er een tonijnrol in doopt en zijn aandacht dan op de langstreckende stroom mensen richt. Ze fascineren hem. Allemaal. Zonder uitzondering.

Een leraar gaat een sliert buitenlandse schoolkinderen voor, Chinezen, zo te zien. Ze lopen twee aan twee, als kleine cherubijntjes die allemaal elkaars hand vasthouden. Ze hebben allemaal dezelfde oranje bovenstukjes en petjes en zijn net poppetjes die pas uit de fabriek komen. Hij herinnert zich een poster waarop stond dat er vijfmaal zoveel mensen in China Engels leerden spreken als dat er mensen in Engeland zijn. De wereld verandert. Net als hij. Hij voelt het. Een vage gewaarwording.

Zijn blik valt op een rijpe blondine in pak, die gehaast in haar zwarte leren tasje zoekt naar een mobieltje dat overgaat. Een *cougar* die haar beste tijd heeft gehad. Verzorgde kleding en een goed dieet kunnen niet verhullen wat de tijd en het weer in Californië met je haar en je huid doen. Ze vindt de iPhone nog net op tijd maar lijkt niet blij. Geen telefoontje van haar man of haar minnaar, denkt hij. Eerder een wan-

hoopskreet van een collega – een hulpkreet van de werkplek waar ze net vandaan komt.

De jonge man glimlacht als ze langsloopt. Iets in haar ogen komt hem bekend voor. Hij knipt met zijn vingers wanneer hij beseft wat het is. Ze doet hem denken aan die vrouw van gisteravond.

De vrouw die hij vermoord heeft.

4

MANHATTAN BEACH, LOS ANGELES

De zware lijkwagen van de patholoog-anatoom, een wit Dodgebusje met getinte ramen, trekt sporen in het schone strand als hij met zijn droeve vracht verdwijnt. Drommen sensatiebeluste zwemmers keren als zombies terug naar hun handdoeken en ligstoelen, alsof er niets gebeurd is. Het leven gaat door – zelfs na de dood.

Nic Karakandez verlaat de met lint afgezette plaats delict en loopt over het amfibische slappe koord tussen zand en zee, de lijn waar het donkere water over het witte zand spoelt om dan mysterieus te verdampen in het schuim van de zich terugtrekkende branding. Terwijl hij naar de schitterende horizon kijkt, steekt er een noordoostenwind op.

Hij heeft het gehad met Moordzaken.

Eigenlijk met alle politiezaken. Hij heeft opgezegd. De gespierde, één meter tachtig lange diender heeft die beslissing al jaren geleden genomen, na een incident waar hij niet over praat – het soort incident waarna de meeste goede dienders ermee zouden kappen. Sindsdien maakt hij pas op de plaats, houdt hij de schijn op, zit hij zijn tijd uit tot hij genoeg geld heeft gespaard, zijn vaarbewijs heeft gehaald en klaar is met de reparaties aan zijn kleine sloep. Over dertig dagen zal hij de zonsopgang tegemoet zeilen om een heel nieuw leven te beginnen.

Mitzi kijkt om naar het verdwijnende lint en de agenten in uniform die ze net opdracht heeft gegeven om de zich vergapende zombies te ondervragen. ‘Hoe denk je dat die gek haar heeft gedumpt? Ik bedoel, ik heb daar geen bandensporen gezien en het zand is zo zacht als mijn buik.’

Nic wijst naar het oosten, naar een zwarte streep die van de kustweg dwars over het strand naar een blokvormig gebouw een eindje de zee in loopt. ‘Daar is de Roundhouse. Ik denk dat hij de pier af is gereden zo ver als hij kon, toen zijn kofferbak heeft geopend en haar lijk gewoon van de pier heeft laten glijden.’

‘Daar kan ik me iets bij voorstellen. Zo te zien woog ze nog geen veertig kilo. Dat zou een makkie zijn.’ Mitzi staart naar het einde van de pier met het zeebiologisch lab en het aquarium, een grote trekpleister voor de rijke buurtbewoners en hun kinderen. Maar niet die van haar. Haar dochters, een tweeling, zijn allergisch voor alles wat maar wetenschappelijk is. Ze zouden liever voetballen, videogames spelen of de buurjongens pesten.

Terwijl zij en Nic in de richting van de pier sjokken, ziet Mitzi opeens in een flits de dode vrouw voor zich. ‘Is het jou opgevallen dat onze onbekende dode nog steeds sieraden droeg?’ Ze draait de kleine trouwring die al bijna twintig jaar om haar vinger zit rond en wuift ermee voor Nics gezicht. ‘Ze had een steen die zo groot was dat padvinders erop kunnen kamperen.’

‘Het was in elk geval geen beroving,’ merkt Nic op. ‘Gezien de grofheid van de andere verwondingen zou onze dader niet aarzelen om haar vinger af te hakken als hij die glimmer had willen hebben.’

‘Maar wat dan? Een uit de hand gelopen ontvoering?’

‘Misschien, maar dan zou ik een losgeldeis hebben verwacht. Zelfs als de echtgenoot – aangenomen dat die er is – zo bang was gemaakt dat hij ons erbuiten hield.’

Mitzi denkt terug aan het lijk. ‘Ja, dat klopt niet. Ontvoerders maken hun slachtoffer af nadat er over het geld is onderhandeld, niet daarvoor. Tegen die tijd is de familie zo gestrest als een kip en komen ze altijd hard hollend naar ons. Als het een ontvoering was, zouden we dus iets gehoord moeten hebben.’

Terwijl ze over het laatste stuk strand naar de pier lopen, denkt Nic dat de moord de sporen van een professional draagt – zij het een gestoorde. ‘De laatste keer dat ik zoiets heb gezien, ging het om Italianen in de Valley,’ zegt hij. ‘Ze hadden een van hen aan mootjes gehakt nadat hij hen had tegengewerkt. Wraak, doodordinaire wreak.’

Mitzi frons haar voorhoofd. ‘Denk je dat zij zich met de georganiseerde misdaad inliet?’

‘Zou kunnen. Stel je heel even voor dat zij de vrouw van een gangster is en dat haar kerel erachter komt dat ze hem bedriegt.’ Hij steekt zijn hand uit en trekt Mitzi op. ‘Eerst wil ze niet zeggen wie de gast is die over haar heen gaat, maar als ze het uiteindelijk toch zegt, blijkt de betreffende Don Juan de broer of de beste vriend van manlief te zijn. Boem.’ Nic slaat in zijn handpalm. ‘De baas wordt helemaal emotioneel. Hij denkt dat er niets anders op zit dan dat iemand haar verminkt en afmaakt.’

‘Wat heb jij een zieke fantasie.’

‘Zo heb ik het van jou geleerd.’ Hij kijkt over haar heen, de brede pier af die naar het hoekige gebouw met de rode dakpannen leidt. Aan beide kanten loopt een hekwerk met vier metalen spijlen dat over het water hangt. Het komt tot aan zijn borst. Hij had gelijk. Als je hier met een auto komt, zou het heel makkelijk zijn om een lijk over de rand te kieperen.

Mitzi gaat op haar hurken zitten. ‘Veel bandensporen hier.’ Ze gebaart met haar hand naar het stuk vlak voor haar. ‘En godzijdank een mooi zandlaagje waarin zo’n beetje alles wat hier de laatste tijd is gekomen en gegaan een afdruk heeft gemaakt.’

‘Ik zal een stel agenten de pier laten afzetten en de technische recherche op de bandensporen zetten.’ Hij pakt een mobieltje en gaat terwijl hij belt op het hekwerk zitten.

Mitzi pakt de kleine camera die ze altijd bij zich heeft en maakt een paar foto’s. Soms komen de technische jongens te laat en zijn de sporen verdwenen. Het zekere voor het onzekere.

Tien minuten later arriveert een zwaarlijvige agent met een rood gezicht en een uniform vol zweetplekken met een jonge politiefotograaf. Terwijl Mitzi hen instrueert, loopt Nic een paar meter bij hen vandaan om te kijken hoe de branding rond de pijlers van de pier spoelt. Het witte schuim bevat beelden. Abstracte beelden, die openstaan voor elke interpretatie. Sommige mensen zien galopperende paarden, of Vikingen of zeegoden.

Nic ziet de vrouw en het kleine zoontje die hij heeft verloren.

Ze liggen in een zee van hun eigen bloed. Hun ogen zijn naar achteren gerold als ranzige schelpdieren.

En telkens als hij ze ziet – wanneer zijn hart breekt door hun onverwachte verschijning – doet hij niets om ze te verdringen, niets om de schuld van zichzelf af te wenden.

Carolina had gewild dat hij even een blokje omging met de kindervan. Max huilde en van een ommetje leek hij altijd rustig te worden. Maar Nic zat vast aan de telefoon – een werktelefoontje op zijn vrije dag. Ze kreeg er genoeg van en ging uiteindelijk zonder hem. Twee straten verderop ging ze naar een supermarkt. Als Nic erbij was geweest, zou het anders zijn gelopen. Hij had meteen geweten wat er aan de hand was – de crackverslaafde die de kassa leegroofde, nerveus en paranoïde, een menselijke tijdbom die elk moment kon afgaan; de sukkel van een winkeleigenaar die de held wilde uithangen door een pistool te pakken dat hij onder de toonbank met tape had vastgemaakt en de klanten die in paniek raakten en schreeuwden, zodat het een nog grotere heibel werd.

Het was Armageddon geweest.

Toen het wapen boven de toonbank uitkwam, slachtte de junkie iedereen af. Vervolgens bleef hij daar verdwaasd staan. Toen de politie kwam, stond hij nog steeds naar het bloedbad te staren. Dat ene moment van waanzin van een schooier kostte tien goede mensen het leven en betekende voor hun familie levenslang lijden.

‘Als de moordenaar haar hier heeft gedumpt, komt hij niet uit de buurt.’ Mitzi is weer aan het ijsberen.

‘Wat?’ Nics gedachten lopen nog drie jaar achter.

‘De *oceaan*.’ Ze wijst voorbij het hekwerk om zijn aandacht te trekken. ‘Het water is hier te ondiep. De dader dacht waarschijnlijk dat het dieper was. Toen hij haar over de rand gooide, moet hij gedacht hebben dat het lijk voorgoed verdwenen zou zijn.’

‘Misschien was het hoog water,’ zegt Nic, eindelijk met zijn hersenen en zijn lichaam in dezelfde tijdzone. ‘Of het kon de vent niet schelen. Het kan zijn dat hij alleen wilde dat ze lang genoeg verborgen bleef om hem de stad uit te laten gaan.’

‘Goed van je,’ zegt ze met een glimlach die duidelijk maakt waarom tien jaar geleden elke diender in de wijk de tijd nam om bij haar bureau langs te lopen. ‘Ik zal je missen wanneer je als krabbenvisser voor *Deadliest Catch* werkt.’

Hij lacht. ‘Heeft Discovery Channel ook nog andere programma’s dan die ellende?’

‘Het kijken niet waard.’

Ze lopen achter elkaar naar de rand van de pier, dicht bij het hekwerk, om niet nog meer bandensporen te verstoren. Hij loopt langzaam rond het gebouw van het aquarium en het zeebiologisch lab, terwijl hij met zijn hand over zijn ogen naar boven kijkt. Uiteindelijk vindt hij wat hij zoekt.

‘Surfcamera’s.’ Hij wijst naar twee kleine camera’s aan het uiteinde van lange palen. ‘Je kunt online in *real time* naar beelden van die dingen kijken.’

‘Maak me af voordat mijn leven zo saai wordt dat ik daar zelfs maar aan zou denken.’

‘Ieder het zijne, Mitzi.’ Hij wijst op een andere stalen paal, met bovenaan een bewakingscamera. ‘Kijk, dat is meer iets voor jou.’ Hij gebaart als de presentator van een teleshoppingkanaal die een of ander prul aanprijst dat alleen de komende tien minuten gekocht kan worden. ‘Een kanaal dat alleen beschikbaar is voor knappe, getalenteerde dienders van de LAPD en waarop – hopelijk – alle unieke beelden van de vrouwenmoordenaar van Big Rock te zien zijn.’

Amy Chang schiet in haar werkkleding, trekt een paar latex handschoenen aan en betreedt het nieuw geoutilleerde mortuarium. Het is een koud gewelf van roestvrij staal, verlicht door heldergroene en -blauwe lampen. Stalen koelcellen voor de stoffelijk overschotten, spoelbakken, karren, tafels en instrumenten staan dicht op de centrale sectietafel met zijn smakeloze kranen en kille afvoergaten, portalen voor het laatste bloed en lichaamsvocht van de dode. Naar Amy's smaak is er veel te veel saai en dodelijk metaal. Een andere wereld, ver van de elegante vrijgezellenwoning van de tweeëndertigjarige vrouw, die staalvrij is afgezien van de messen in de mooie keuken met het grote raam dat op een klein maar ordelijk tuintje uitkijkt.

Het mortuarium is nog geen week oud en ruikt nu al naar schoonmaakmiddelen, Deodor-X en Path Cloud. Amy kijkt met medeleven naar het vlees en bloed op de tafel. Voor haar zijn de stoffelijke resten nog steeds een persoon, een wanhopige vrouw die haar deskundige hulp nodig heeft. 'Wie ben jij dan? Wat kun je me vertellen, schatje? Welke geheimen heb jij voor ons?'

Zelfs op het eerste gezicht is het duidelijk dat het slachtoffer vreselijk heeft geleden voordat ze uiteindelijk doodging. De verwondingen zijn allemaal premortaal. De lippen zijn gespleten, er ontbreken tanden en dan is er dat afschuwelijke gat waar haar linkeroog had moeten zitten – een gruwelijke getuigenis van het soort marteling dat ze heeft ondergaan.

Ze maakt wat ruimte zodat ze kan werken. Stelt de aan het plafond opgehangen sectielamp met zijn dubbele stralenbundel bij en zet een piepkleine videocamera op haar hoofd voor de close-ups. Ze wil alles vastleggen wat ze tijdens het onderzoek zegt en ziet.

'Het slachtoffer is een goed gevoede vrouw van achter in de veertig of voor in de vijftig. Ze heeft veel premortale verwondingen in haar gezicht, waaronder het verlies van haar linkeroog en twee van haar bovenste snijtanden. Er zijn sporen van recente plastische chirurgie, nog genezende littekens van een facelift rond de oren en de hals.'

Haar stem wordt somberder als ze beseft hoe de dode gehoopt moet hebben dat ze er jonger en begeerlijker uit zou zien door een minder wreed treffen met een mes. 'Minder cosmetisch zijn de verwondingen aan de linker- en de rechterwang. Die wijzen op een reeks klappen, waarschijnlijk met de rug en de palm van de hand. Ze heeft aanzien-